

формально і неформально оцінює роботу та потенціал кожного працівника.

Отже, професійне навчання – це процес цілеспрямованого формування у працівників спеціальних знань та розвиток умінь, навичок, які дають можливість підвищити продуктивність праці, відмінно виконувати свої функціональні обов'язки, опановувати сучасні види діяльності, для досягнення мети організації.

Список використаних джерел

1. Желюк, Т. Концептуальні засади управління кадровим потенціалом держави в новій економіці / Тетяна Желюк, Оксана Арзамасова // Вісник Тернопільського національного економічного університету. – Тернопіль : ТНЕУ, 2015. – Вип. 3. – С. 7-17.

2. Жуковська, А. Ю. Діючі технології та перспективні методики планування професійної кар'єри публічних службовців [Текст] / Аліна Юріївна Жуковська, Олександр Володимирович Бречко // Український журнал прикладної економіки. – 2017. – Том 2. – № 4. – С. 27-36.

3. Сорочан Т. Актуальні проблеми післядипломної педагогічної освіти у вимірі сьогодення / Т. Сорочан // Післядипломна освіта в Україні. - 2014. - №1С.13.

4. Савченко В. А. Управління розвитком персоналу: Навчальний посібник: Навчальне видання. – К.: КНЕУ, 2009. – 450 с.

Ганна ЮЩИШИН

Тернопільський національний економічний університет,
м. Тернопіль

Олена ГОРУПАШЕНКО

Тернопільський національний економічний університет,
м. Тернопіль
(науковий керівник: д.е.н., професор, професор кафедри
менеджменту та публічного управління Микитюк П.П.)

ІНСТИТУЦІЙНІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

Розглянувши в загальних рисах місце адміністративно-територіальної реформи у державно-правовій реформі, підтримуємо позицію фахівців, що розглядають адміністративну реформу як складову державно-правової реформи і водночас наголошує, що вона є засобом реалізації функції держави щодо вдосконалення державного управління (яка передбачає постійне вдосконалення організаційної і функціональної структур системи управління, вдосконалення процесу та механізму управління, стилю та методів управлінської праці). Наявність функції держави обумовлює існування функцій державного управління, відповідних методів їх реалізації. Якщо умовно виділити в загальному вигляді в процесі управління два етапи

– вироблення та прийняття управлінського рішення та його реалізацію – то на кожній з цих стадій використовуються певні методи. В процесі вироблення і прийняття управлінського рішення щодо проведення реформи використовуються передусім пізнавально-програмуючі методи. Так, безпосереднім результатом застосування названої групи методів стала розробка й прийняття Концепції адміністративно-територіальної реформи. Організація виконання управлінських рішень потребує використання комплексу організаційно-регулюючих методів.

Реалізація функції щодо вдосконалення системи державного управління та підфункції щодо вдосконалення організаційної побудови системи органів виконавчої влади може здійснюватися з використанням різноманітних управлінських методів, зокрема і тих, що використовуються в процесі проведення реформи державного управління. Але ми маємо пам'ятати, що реформа виступає засобом реалізації вказаної функції. Розглядаючи питання забезпечення ефективності і якості системи органів державного управління, слід враховувати, що в межах адміністративно-територіальної реформи не можуть бути проведені всі заходи, необхідні для створення ефективної системи управління, оскільки постійний розвиток суспільства потребує і відповідного перманентного вдосконалення системи державного управління, а названа функція має реалізовуватись і в інших формах. Періодичні заходи по вдосконаленню системи державного управління (у межах адміністративно-територіальної реформи), не зважаючи навіть на їх рішучість і позитивність, не доцільно розглядати як єдиний ефективний засіб розвитку управління. По-перше, краще попередити негативні економічні або суспільні деформації за рахунок своєчасного вжиття заходів управлінського характеру, ніж за допомогою реформи подолати їх негативні наслідки. По-друге, якісні зміни в системі управління породжують деякі специфічні наслідки, що можуть тимчасово ускладнити роботу системи та погіршити рівень управління. До того ж адміністративно-територіальна реформа в тому вигляді, як вона відбувається в Україні, має негативний соціально-психологічний вплив на громадян, негативно впливає на авторитет органів влади, в окремих випадках породжує атмосферу недовіри до держави з боку суспільства. Суспільство потребує не лише періодичних змін в управлінні, які необхідні для створення ефективної системи управління, а і постійної роботи по раціоналізації утворених у процесі реформи державно-управлінських структур, їх елементів та управлінських процедур. Вирішення цього завдання передбачає формування відповідного механізму раціоналізації (або вдосконалення) державного управління з відповідними цілями, змістом, принципами, джерелами, функціями.

Ще однією важливою проблемою, якій, на жаль, приділяється недостатньо уваги, в ході наукового забезпечення проведення реформи, є вироблення і становлення її сучасних принципів. Недаремно у

термінологічному словнику Концепції адміністративно-територіальної реформи в Україні визначається, що принципи – це головні засади проведення реформи, засновані на відповідній ідеології та політиці адміністративно-територіальної реформи, в них розкривається головне призначення та сутність даної реформи. Але в межах нашого дослідження ми зосереджуємо увагу на тій групі принципів, що не знайшли відповідного відображення в наукових публікаціях – на принципах проведення реформи державно-управляючої підсистеми.

В науковій літературі можна зустріти визначення принципів державного управління як об'єктивних закономірностей і відносин суспільно-політичної природи, що визначають зміст, організаційну структуру та життєдіяльність компонентів державного управління, вони сформульовані у вигляді певних наукових положень, закріплених у своїй основі правом та застосовуються в теоретичній і практичній державно-управлінській діяльності людей. Таке визначення принципів державного управління не зовсім коректне, оскільки на відміну від закономірностей принципи суб'єктивні за своєю природою.

Обґрунтування принципових засад процесу реформування системи органів виконавчої влади в Україні, їх систематизація і розробка конкретних механізмів реалізації є науковою проблемою, що потребує глибоких досліджень. Як основні спеціальні принципи реформування системи органів виконавчої влади пропонуємо розглядати стадійність, безперервність, своєчасність, системність.

Валентина ГОРЯЧОВА

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль
(науковий керівник: к.держ.упр., доцент кафедри публічного
управління та адміністрування
Івано-Франківський національний технічний
університет нафти і газу, м. Івано-Франківськ – Мосора Л.С.)

РОЛЬ КАДРОВОГО ПЛАНУВАННЯ У ДЕРЖАВНІЙ КАДРОВІЙ ПОЛІТИЦІ УКРАЇНИ

Ефективність та результативність функціонування органів державної влади та місцевого самоврядування безпосередньо залежить від їх кадрів. Високий рівень їх кваліфікаційної підготовки та досвідченість необхідні не тільки для реалізації державницьких завдань, а й для формування позитивного ставлення та зміцнення довіри з боку населення до державної служби, що є неодмінним атрибутом демократичного суспільства. Набуває особливої актуальності проблема створення ефективної системи кадрового планування й забезпечення державного управління та місцевого